

JUSTITSMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Dato: 09. marts 2016
Kontor: Politikontoret
Sagsbeh: Tina Pedersen
Sagsnr.: 2016-0030-4228
Dok.: 1902294

UDKAST TIL TALE

**til brug for besvarelsen af samrådsspørgsmål U
fra Folketingets Retsudvalg den 24. februar 2016**

Samrådsspørgsmål U:

”Vil ministeren redegøre for, hvilken stilling Danmark vil tage i de kommende drøftelser under den særlige FN-samling om narkotikapolitik, UNGASS, i april 2016, herunder særligt hvordan Danmark vil stille sig i drøftelser omhandlende nationers muligheder for at afkriminalisere narkotikaområdet helt eller delvist?”

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Skipper
(EL).

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Svar:

[Sundheds- og ældreministeren indleder besvarelsen og vil i sin tale særligt fokusere på regeringens linje i forhold til UNGASS]

1. Som sundheds- og ældreministeren sagde, vil jeg i min besvarelse komme ind på de spørgsmål, som knytter sig til håndhævelsen og strafforfølgelsen på narkotikaområdet.

2. Lovgivningen er indrettet således, at både ind- og udførsel, salg, køb, udlevering, modtagelse, fremstilling, forarbejdning og besiddelse af euforiserende stoffer er forbudt. Der gælder så visse undtagelser vedrørende f.eks. medicinske formål, som sundheds- og ældreministeren var inde på før.

Samtidig er det fastlagt i lovgivningen, at der i strafforfølgelsen skal tages højde for, at farligheden af de strafbare handlinger kan være meget forskellig:

Strafferammen i loven om euforiserende stoffer er bøde eller fængsel indtil 2 år. De grove tilfælde straffes efter straffeloven med fængsel i op til 10 år – eller i op til 16 år, hvis der f.eks. er tale om overdragelse af særlig farlige stoffer.

Det fremgår desuden af loven om euforiserende stoffer, at det skal anses for en skærpende omstændighed, hvis der sker salg på f.eks. diskoteker, musikfestivaler

eller andre arrangementer, hvor det typisk hovedsagelig er børn eller unge mennesker, der deltager.

Samtidig fremgår det eksplicit af loven, at der i almindelighed ikke kan anvendes advarsel, medmindre sociale forhold taler for at meddele en advarsel, og besiddelsen af stoffet er udslag af en stærk afhængighed som følge af et længere og vedvarende misbrug af euforiserende stoffer.

Det sidste vender jeg tilbage til om lidt.

3. Som sagt går regeringen ikke ind for at ændre lovgivningen på dette punkt – heller ikke i forhold til en eventuel afkriminalisering af besiddelse af euforiserende stoffer til eget brug.

Det skyldes dels de sundhedsfaglige aspekter, som sundheds- og ældreministeren har redegjort for, og dels at regeringen ønsker, at besiddelse af sådanne stoffer – også til eget brug – skal have klare strafferetlige konsekvenser.

Vi vil ikke acceptere, at brugen af sådanne stoffer bliver almindelig i det danske samfund. For det er hverken samfundet eller misbrugerne tjent med.

Formålet med straffebestemmelserne i narkotikalovgivningen er at begrænse udbredelsen af euforiserende stoffer. Målet er at beskytte befolkningen mod de skadevirkninger, som er en følge af brugen af

narkotika, og at beskytte samfundet mod de følger, som denne brug medfører. For det er oplagt, at brug af euforiserende stoffer også kan have negative konsekvenser for andre end den, der bruger stofferne.

Straffen afspejler således samfundets afstandtagen fra denne adfærd.

Desuden kan en mærkbar sanktion forhåbentlig medvirke til at begrænse det eksperimenterende forbrug – herunder blandt unge mennesker.

Regeringen er altså ikke til sinds at gennemføre en afkriminalisering på området – og heller ikke at legalisere visse af disse stoffer.

4. Og det er indlagt som en forudsætning i lovgivningen, at hvor brugen af stoffer er udslag af en stærk afhængighed, kan sociale hensyn tale for anvendelse af en advarsel i stedet for bøde eller anden straf.

Det er en betingelse for at give en advarsel, at gerningsmandens sociale forhold taler for det.

Det vil i almindelighed være tilfældet, hvis den pågældende misbruger f.eks. modtager kontanthjælp eller førtidspension og ikke har anden indkomst eller en opsparing af en vis størrelse.

Derimod vil de sociale forhold – uanset misbrugets karakter – i almindelighed ikke tale for at anvende advarsel, hvis den pågældende har arbejdsindtægter ved lovligt arbejde eller får dagpenge.

Advarsel skal heller ikke anvendes i forhold til f.eks. unge, som kun lejlighedsvis i weekender eller til fester bruger euforiserende stoffer, selv om de pågældende kan antages at have en vis afhængighed af stoffet.

I den situation skal der gives en bøde, fordi bøden netop er med til klart at signalere, at vi som samfund tager afstand fra brugen af sådanne stoffer.

5. Politiet skal bruge de muligheder, som lovgivningen giver og anviser, til konkret at meddele en advarsel til personer, som er stærkt afhængige af euforiserende stoffer på grund af et længerevarende og vedvarende misbrug, og hvor sociale hensyn taler herfor.

Politiet har i almindelighed et godt kendskab til den gruppe af personer, hvor både de sociale hensyn og karakteren af narkotikamisbruget taler for anvendelse af advarsel. Det vil derfor normalt ikke være nødvendigt at indhente oplysninger fra andre myndigheder om den pågældendes indtægtsforhold, og der vil formentlig kun i sjældne tilfælde være behov for at indhente en lægeerklæring om den pågældendes misbrug.

Jeg ved, at der bl.a. på den narkotikapolitiske konference, som Gadejuristen afholdt den 8. februar

2016 på Christiansborg, blev peget på, at politiet ikke anvender advarsler i særlig vidt omfang. Og at det fra visse sider hævdes, at det sker så sjældent, at det må antages at være i strid med de anvisninger, som er i lovgivningen.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at Rigsadvokaten på baggrund af de oplysninger, der fremkom under konferencen, vil henlede politikredsens opmærksomhed på reglerne om advarsler til misbrugere.

6. Afslutningsvis vil jeg gentage, at regeringen ikke går ind for en afkriminalisering.

Vi mener, at de nuværende regler sikrer en rimelig balance.

Vi tager således skarp afstand fra både produktion, salg og besiddelse af euforiserende stoffer og markerer som udgangspunkt denne afstandtagen med en mærkbar sanktion. Men samtidig er der mulighed for, at personer, der er stærkt afhængige og i alvorlige sociale problemer, kan meddeles en advarsel i stedet for en bødestraf.

Tak for ordet.